

כדורגל

סוף העונה

שלושה ימים לפני ששחקני ישראל סיימו את מסעם הדרום-אפריקאי הקדים אותם מיט"ן מגן שהגיע ללוד במטוס מיוחד. היו אלה 27 מוזרות ותשעה שקים, שעליהם הוד-בקו תחיות שצו: לא לפתוח עד שנחזור. היה זה רק חלק מאוסף המתנות, המזכרות והמטלטלים ש-21 אנשי המשלחת אספו בי משך ששה שבועות ביבשת השחורה. אולם היה זה מיטען אפסי, בהשוואה לתהילה אולם פו ב-11 משחקיהם שם. דשי-מעיליהם נצצו מרוב סמלים שהוענקו להם על ידי מועדוני הספורט הדרום-אפריקאים, לאות הוקרה. תוספת דרום-אפריקאית נוספת: תספורת קצרה, אופיינית לבני האיים הבריטיים, כי כל מושבותיהם (ראה תמונה).

כדור בלי דם

באותו זמן ש-18 ישראלים מאושרים מיל-או מוזרות גדושות מתנות בערי דרום-אפריקה, חיסטו עסקני-ההתאחדות בכל פינות הארץ כדי למצוא 11 שחקני כדורגל הראו-יים להתייצב מול נבחרת קפריסין. השבוע היה נדמה שלא נותרו עוד בארץ בועטי-כדור כאלה. ספורטאי האיהשכן, ש-נוצחו לפני חדשים פעמיים על ידי נבחרת המלואים של ישראל הופיעו לאיצטד הרמת-גני כקבוצה שאין לה מה להפסיד, הפתיעו אולי משום-כן את עצמם כאשר נפרדו ב-תיקו (2:2) ממנצחיהם.

קהל אלפים מועט, שביכר את הכדור על שמחת יום-העצמאות, מצא תחליף גרוע ל-כליו לחג הח-שנתי, החל לעזוב את ה-איצטד בפיהוק ואכזבה כאשר התוצאות עמ-דו על שני שערים מול אחד לחובת היש-ראלים. הציל את המצב והכבוד — מאיר טוביאש, הרחובותי בהיר-השער ומתיר ה-תנועה, שגילגל את כדור-השויון ממש עם שריקתו של השופט התורכי וסמי באג'אר. רמזה נמוכה. למשחק השני, שנערך ביפו לאחר יומיים, בא מספר צופים המ-מלא בדרך כלל מגרש רגיל במשחק הליגה הראשונה, המדינה, שהורגלה לראות כד-רגל יוגוסלבי, סקוטי ושוודי לא התענינה עוד בתלמידים המתחילים מן האיהשכן. ע-בורה היתה קפריסין קבוצה מפגרת שהצלי-חה להתחיל מעמד מול ישראל א' ב-1949 (3:3), ושונוצחה שלוש פעמים על ידי יש-ראל ב' ב-1954, אך רק מעטים ידעו כי ההשוואה היתה מגוחכת, וכי ההצגה היש-ראלית היתה נמוכה-רמה בצורה משועת, בנבחרת-המלואים לא נמצא אף שחקן, פרט לאחד או שניים, המסוגל כיום להמנות עם נבחרת א', ולהוריק דם חדש בשורותיה.

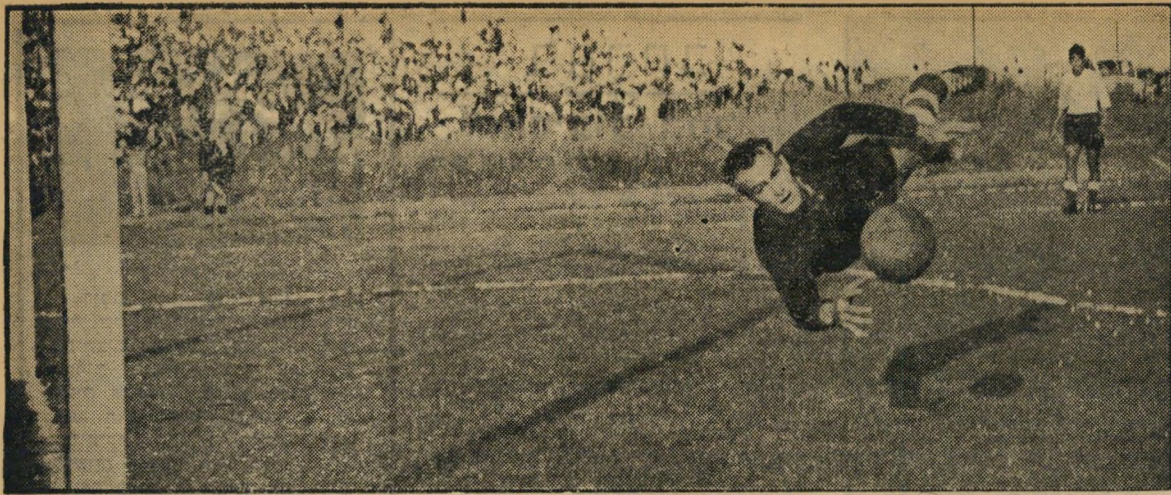
תמירה (180 ס"מ) ודקת גיזרה. היא ידעה היטב של מי הגלגל, הרהרה בהתרגשות שוער נצחונה בתל-אביב, מרחק 8000 קילומטרים ממנה.

אהובה קריביצקי-קראוס, נציגת ישראל בקפיצה לגובה • במשחקי-אסיה שנערכו במגילה בירת הפיליפינים, ניגשה בצעדים מדודים ליציע הראשי, קיבזה בחיך של אושר את מדליית הזהב מידי נשיא-המדינה. היה זה אחד ההישגים הגדולים של הספורט הישראלי, למרות אי טיפוחו של הספורט הנשי בחלק העולם המרוחק. סוכנויות הידיעות מיהרו להריץ מברקים דחופים, שיבחו את הישראלית המוכשרת על נצחונה המפתיע.

אהובה לא הסמיקה משפע השבחים וה-תעמולה, איחלה הצלחה לחברה למשלחת, צולל-למים, יואב רענן שהתכונן לקרב עז עם הקפצנים היפנים והפיליפינים. היה ברור שבאם האלוף הישראלי, המשמש כאלחוטאי באל-על, ינצח בתחרות, יחשב הדבר להישג מצויין בהתחשב בעליגותם הבלתי-מעור-ערות של היפנים בספורט-המים.

מברק מדהים. היה זה ראש המשלחת הצנועה, ד"ר משה הרניק, שהריץ את המברק, חמש דקות לאחר סיום התחרות: "רענן ניצח!" גרם להתרגשות גדולה בין חובבי-הספורט בארץ, שהרבו לטלפן למער-כות העתונים כדי לחדא את אמיתות הידיעה.

שתי המדליות המזהבות צלצלו בזמן הנכון. ביחד עם שתיים נוספות, של כסף ושל ארד, היוה השלל עידוד למצב-הרוח העגום שיצרו הכרזות בירוד. היתה זו שוב הוכחה בולטת לחשיבותו

שוער ישראל ב' חיים בוך לתלמידים מתחילים

חלוץ מרכזי אליעזר שפיגד ומגן קפריסאי תחליף גרוע

באו מלונדון. הבטחון המופרז של מומחי בריטניה וספורטאים הביא אותם כמעט-המדי להודיע בכשלון אחר כל נבואה. אך הם העדיפו להודות בכשלונם, המשיכו לס-מוך בעקשנות על דעותיהם הפרטיות.

בניסטר היה מועמד בטוח של בריטניה לזכייה בריצת 1500 בהלטינקי, פינגלד, לפני שנתיים. אך את הבכורה במשחקים האו-לימפיים בריצת-זו נטל גיווי ברטל מלוב-סנבורג. בניסטר הגיע רק חמישי בגמר. ה-אנגלים המשיכו לקוות, הצהירו שהוא יתה-הראשון ששבור את שיא המיל. איש לא האמין להם עוד. האמריקאים חייכו, הביאו לזירה רצים מצוינים משלהם. האוסטרלים צחקו בפיה מלא — היו להם כמה כוכבים בטוחים אך צנועים יותר.

בלי עזרת המדע. כאשר נערך לפני שנה נסיונו של בניסטר בלונדון, הטו ה-בריטים אוזן קשבת לשידור מהלך הריצה. הרץ הבריטי הצעיר עלה על המסלול לאחר אמונים מפרכים אך מד-הזמן לא עצר ב-נקודה הנכספת. לבניסטר חסרו שתי שניות יקרות. היתה זו מהלומה קשה שלא נראה זמן רב. בניסטר כמעט נשכח ובמקומו צצו סנטי מארצות-הברית, ולגדי מאוסטליה ש-היו מועמדים לתואר הנכבד.

הוויכוחים נמשכו והמאמנים פנו לעזרת המדע. תחילה ניסו לשלוח את רצינים למס-לולי הארצות נוחות-האקלים, אך כאשר גם זה לא עזר החליטו לבקש מההתאחדות רשות להשתמש במודד-מרחק: כדור לבן הקשור אל חוט והמסובב את המסלול בזמן קצוב של 60 שניות. קצב זה שלא נשמר בתחרות רגלה הייתה את המכשול העיקרי לשבירת השיא. תשובת ההתאחדות היתה כמובן של-לית, ונשאר רק פתרון אחד: להריץ את ה-אתלטים במסדרון סגור, ממולא בחמצן נקי שיגביר את פעולת הלב וכלי הדם ב-25 אחוזים, יעלה באותה מידה את כושר פעו-לתם של השורצים.

בניסטר לא המתין ליום שמישהו יטרח ל-הקים מסדרון כזה. באותו מזג אויר ערפלי, אותו קילל פעמים רבות, ללא עזרת המדע המודרני גמא השבוע את המרחק הנכסף ב-3:59.4 דקות, יישר במקצת את האפים ה-מונמכים של בני-ארצו.

נציגים. האמת לא היתה אמנם כה חרודה. אך היה ברור שלפחות שני אתלטים מצויי-נים, בעלי סיכויים למקום ראשון, נשארו בארץ מחוסר תקציב, אותו סרב האוצר לתת.

הנער עסקן ספורטיבי: "הם לא עברו כנראה את בית-הספר הגבוה לשליחים."

אתלטיקה

התקוות התגשמו

האנגלי השמרני שפרש את עתון-הבוקר באחד הימים בשבוע שעבר, לא האמין ל-מראה עיניו: בכותרת ראשית לא נשמע היה של פצצת-מימן, הקרבות בהודו-סין כאילו שקטו, וצ'רצ'יל לא נשא כל נאום. לכל רוחבו של העמוד הראשון התנוסס שם אנגלי וכמה מספרים שבוך כלל היה מקומם ק-בוע עמוק בתוך הגליון.

המשקפיים התחלקו על האף, הגבות הור-מו בתמיהון, הפה התמתח בחיך של אושר. הבריטים פוצצו פצצה חדשה, תוצרת מקר-מית: רוג'ר בניסטר, תלמיד מכללת-אוקס-פורד רץ מיל אחרי בפחות 4 דקות.

הידיעה שבאה כהלם לא רק לעולם הנכבד-הספורט, קרעה לגזרים כל ידיעה אחרת. היה זה חלום ישן של דורות שנתגשם בצורה מפתיעה על מסלולה הרטוב של מכללת אוקספורד. משך שנים התוחכחו מומחים ר-בים ביניהם אם בכלל ירוץ אי-פעם ספורטאי את המרחק הנכסף בפחות מארבע דקות. השרשרת הארוכה של רצי המיל, שהחלה באנגלי וולטר ג'ורג' (4:21.4) דקות בשנת 1880, ונסתיימה בשיא העולמי הבלתי-שיביר של השוודי גינדר האג בשנת 1945 (4:01.4) דקות, היתה פרק מיוחד בתולדות האת-לטיקה.

רוג'ר בניסטר היה כבר רץ מפורסם כ-אשר שבר השבוע את הבלתי-אפשרי. הצעיר (25) הגבוה ובהיר השער היה משך שנים מועמדה הבטוח של אנגליה לשבירת-השיא. אך מומחי אירופה ואמריקה למדו מן ה-נסיון לא לקחת ברצינות את ההצהרות ש-

מסופרים יוסקה מרימוכין ושייע גלאזור

נא לא לפתוח

של הייצוג הספורטיבי. המשלחת הקטנה, שעמדה גם היא בפני שאלה גדולה: "נוס-עים או לא", זמן מועט לפני המראתה (העולם הזה 861) חוללה השבוע את אחת הסנסציות הגדולות של המשחקים. העתונות הפיליפינית מילאה טורים ארוכים אודותיה, תיארה את ישראל כמדינה בעלת אלופים למכביר אך עניה מכדי לשלחם מחוץ לגבו-לותיה.

העובדה ששלושה נציגים זכו בשתי מדליות זהב סיקרנה את המארחים לדעת מה היה קורה אילו שלחה ישראל עוד עשרה

היתה זו עובדה לא-משמחת וכלל לא מעוד-דת שהקבילה את החוזרים מהיבשת השחור-רה.

משחקי מנילה

ייצוג מזהב

30 אלף זוגות עינים צרות נעצו מבטים תמהים לעבר הדגל שעלה אל ראש התורן. השאלה היתה כמעט כללית: "לאיזו מדינה שייך הדגל?"

על במת המנצחים עמדה צעירה

• 1:3, 2:3 בניקוסיה, 2:2; 1:2 בתל-אביב

• 1,55 מטרים.

• 1609 מטרים